

и почнали да плачатъ. Слѣдъ като се наплакали добрѣ, тръгнали за у дома си съ праздни ржѣ.

Изъ пѣтя Тодоръ казалъ на Коля: „Азъ ще излъжа, че бѣсно куче ме подгони та си счупихъ стомната“.

— Не, лъжата е срамно нѣщо, затова азъ ще си кажа истината, отговорилъ Колю.

Слѣдъ тѣхъ вървѣлъ чичо имъ Стефанъ. Той видѣлъ какъ си счупили стомнитѣ и чулъ за какво се разговаряли изъ пѣтя.

Щомъ си дошле двамата братя у дома, баща имъ ги попиталъ: „Гдѣ ви сѣ, чада, стомнитѣ“? Никола, който вървѣлъ най-напрѣдъ, навелъ очи къмъ земята и мълчалъ. Баща му го попиталъ още веднѣжъ за стомната, а той чакъ тогава отговорилъ: „Тате, прости ме, азъ счупихъ стомната на чушмата, когато се карахме съ Тодора, който да си налѣе по-напрѣдъ вода.“

Слѣдъ него бащата попиталъ и Тодора, гдѣ му е стомната. Но той не казалъ истината. Тодоръ излъгалъ, че ужъ го подгонило бѣсно куче, та затуй си счупилъ стомната.

Когато Тодоръ лъгалъ баща си, дошелъ чичо му Стефанъ. Като чулъ какъ синътъ лъже баща си, казалъ: „Тодоре, не е добрѣ да лъже човѣкъ баща си, който полага толкова голѣми грижи за отгледването на своитѣ дѣца; затова кажи си правото, защото азъ видѣхъ какъ стана случката.“ Тогава чакъ Тодоръ казалъ истината. Но бащата простилъ само Коля, а Тодора наказалъ, който послѣ се обѣщалъ, че вече нѣма да лъже.

